

ample, per la vora del cràter, fins al punt més alt, l'Uhuru Peak, el sostre d'Àfrica!

Ens decanem, bevem i fem una queixalada, i ens posem a caminar. Ara en "repole-pole", no és cosa de fer figa aquí per voler forçar. Es fa de dia ràpidament, i el fred afluixa. Ens creuem amb els que ja van tornant, tothom es saluda, aquí tothom està content.

A la dreta, tenim el cràter, una caldera immensa allà sota, amb alguna clapeta de neu, no hi ha cap bri de vegetació enlloc, des de ja fa hores; al davant, el camí va girant i fa com una mena de talús que no ens deixa veure el cim; a l'esquerra, molt avall, una gelera gran, amb tot de seracs, i un llac a sota, de la neu que es va fonent. Això és tot el que queda de les famoses "Neus del Kilimanjaro". Més enllà, traient el cap per sobre del mar de boira, el Mont Meru, que ens ha vigilat dia a dia des del camp de Barranco.

El sol es comença a aixecar per darrera del Mackenzie, i ens fa fer ganyotes quan el Johnny ens fa les mil fotos sota els pals de l'Uhuru Peak. Hem fet el cim! És un quart de vuit del matí del diumenge 31 de juliol de 2011. Estem tots quatre molt contents, emocionats, satisfets, ...

Ara ja som nosaltres qui anem de tornada, saludant i animant els que continuen amunt cap a l'Uhuru. Un cop a Stella Point altra vegada, comencem el descens, per la ruta que fa unes hores era pujada fosca com la gola d'un llop.

A les 12 del migdia arribem al camp de Barafu, fem una migdiadeta d'un parell d'hores, dinem, i seguim avall com les cabres per la ruta Mweka, sense cap

encant. Només baixada i més baixada. Tornem a retrobar la vegetació, per un camí ample, dret i ple d'arrels. Cap a les sis de la tarda, avui sí, fets mistos, arribem al campament, a 3.100 metres. En total, 1.200 metres de desnivell en alçada, i 2.800 en baixada, en un dia des de les 12 de la nit fins les 6 de la tarda. No ens podem pas queixar. Hem deixat pel camí l'ànima de dues ungles dels peus, que en treure els mitjons presenten un aspecte lamentable, però la satisfacció del que hem aconseguit ho compensa tot.

Un cop sopats i dormits, dilluns al matí estem la mar de contents i satisfets. Després d'esmorzar, els portejadors, guies, i cuiner ens canten i ballen la cançó amb estrofes dedicades. És l'únic dia que hem vist tot el nostre equip plegat, alguns d'ells ni teníem clar si eren portejadors nostres o d'algú altre. Els fem fotos, i els donem les gràcies a tots.

Acabada la festa, marxem amb els paquets gairebé corrent. Tenen ganes d'arribar i anar cap a casa. Nosaltres ens ho agafem amb més tranquil·litat. El camí fins a la porta d'Arusha, on acabarem, és molt bonic. Som altre cop dins la selva, la humitat és altíssima, i el darrer tros de camí està enfangat d'allò més. Se'ns enganxen les botes a terra.

Signem una darrera i definitiva vegada a la porta de sortida, i en Johnny certifica que hem fet l'ascensió. A l'hotel ens fa lliurament del certificat, mentre ens espera una dutxa com cal. Després de set dies, ens ve de gust.

Ramon Bufí – Teresa Ventura
Juliol –agost 2011

Mossèn Jaume Oliveras, ascensió al pic oriental dels Encantats

Enguany s'escau el centenari de la primera ascensió a l'Encantat Petit que feu mossèn Jaume Oliveras l'agost de 1911 i que en certa manera era la continuació lògica de l'ascensió que havia fet l'estiu anterior a l'Encantat Gran, de la qual sembla en guardava un bon record, fins al punt que *"una segona ascensió als Encantats no entrava pas en els meus plans; però malaurat qui té un vici, que si no se'n guarda molt a la primera avinentesa hi torna a caure. Per això quan uns companys em vingueren a trobar per si els hi volia acompanyar no vaig trobar arguments per resistir-me"*. Així ens ho deixà escrit en el butlletí del CEC d'agost de 1912 en la crònica que escriu d'aquella ascensió.

El relat comença descrivint el viatge que fan des de Barcelona, d'on havien sortit en el primer tren fins a Tàrraga i d'allà en cotxe que havia de portar-los fins a Sort aquell mateix dia al vespre. Ens explica quan passen per la collada de Comiols on hi ha l'hostal Folqué amb aigua fresca i una esplèndida vista. Quan arriben a Tremp una grossa gotellada escampa tots els badocs pels qui l'arribada d'un cotxe és l'espectacle de cada dia. Noguera amunt prop de Salàs la tempesta esclata amb tota la força, llamps i trons i molta aigua, que ha deixat xops tots els balladors

de la Festa Major. Poc abans d'arribar a la Pobla de Segur, el rònc pont de fusta ja te un pilar aigües avall, el cotxe no passa i els viatgers més decidits passen corrents abans que el pont també s'esfondri.

Això els obliga a fer nit a la Pobla i seguir l'endemà el viatge a peu cap a Sort i fins a Llavorsí on havien previst passar l'altra nit, havent perdut tot un dia per aquestes contingències.

Hostal el Folqué, a la collada de Comiols. Foto: Fundació Mauri